

אף על פי פרק חמישי כתובות

נח.

עין משפט
נר מצוה

מה א מיי פ"ב מהל'
אשוח הלכה יג:

תוספות ר"ד

התם דוכתא מייחד לה.
 פ"י מאחר שהוא זון
 אותה תמיד מוציאה מבית
 אביה ומייחד לה מקום
 שלא תפסיד מזונותיה.
 פ"י כי היכי דלא ליכיל
 אינש בהרה: ר"ט ואמר
 וכו' אמר אביי מחלוקת
 בבת כהן לכהן אבל
 בת ישראל לכהן דבירי
 הכל מחצה חולין ומחצה
 תרומה פ"י בת כהן
 אם תטמא יחליף לה
 אביה חולין בתרומה וחזיא
 לה ולא תצטרך למכרה
 לכהנים כיוול ולקנות חולין
 ביקור אבל בת ישראל
 לכהן אין מי שיחליף
 לה ותצטרך למכרה להם
 כיוול הלכך נותנים לה
 מחצה חולין: ואמר אביי
 מחלוקת בארוסה פ"י
 ובת כהן. אבל בנשואה
 ד"ה מחצה חולין ומחצה
 תרומה: היבם אינו מאכיל
 בתרומה מ"ט קנין כספו
 אמר רחמנא והאי קנין
 דאחי הוא פ"י והלכך אין
 לו כח להאכילה בגינו
 אך אם אכלה בחיי הבעל
 אוכלת יבם במקום בעל
 קאי ומכח בעלה קאכלה:
 או כלם וכו' השתא כלם
 בפני הבעל חזן מיום
 א' אמרת לא אכלה כלן
 בפני היבם דע"י אין לה
 לאכול דלא קנינו הוא
 לא מיבעיא זו ואצ"ל זו
 קתני: זו משנה ראשונה
 וכו'. תניא בתוספתא ולא
 היבמה עד שהבעל פ"י
 זו רבנן שאמרו הגיע
 זמן ולא נשאו שהיא
 אוכלת בתרומה הוא
 משנה ראשונה אבל ב"ד
 של אחריהם אמרו אין
 האשה אוכלת בתרומה
 עד שתכנס לחופה וכן
 היבמה עד שתבעל
 ואצ"ל דאכלה בחיי
 בעלה מ"ט אמר עולא
 וביתרמא ר"ש ב"י משום

(א) ז"ב כ"ג: כ"ג: קדושין י"א.
 (ב) והא דמיישין הכא
 לסימפון במסר היינו כרב
 דאמר לעיל מסירתה לכל
 חזן ממונה. ג"י מ"ח.
 (ג) [תוספתא רפ"ה].
 (ד) [יצמות סו:].
 (ה) [עירובין עו. וע"ג].
 (ו) ועיי' בתוס' לעיל מה:
 שולח ד"ה רב אסי.
 (ז) [מהלים מה]. ח' ויצמות
 לו. ט' ועיי' בכורות ה.
 איתא בתוספתא אחרת ועיי'
 רש"י בחולין כ: ד"ה ועוד
 שאלו. ח' ג"י רש"י. פ' ע"ך
 לעיל דף ע"ג על המשנה.

תורה אור השלם

1. ובהן פי יקנה נפש
 קנין כספו הוא יאכל בו
 ויחיד ביתו הם יאכלו
 בלתינו: ויקרא כב א

מוסף רש"י

הגיע. הי הוא של
 דקטע. עבד גנב הוא
 (קדושין י"א). מאי איכא
 לטעם מזוין. הוה
 נשואה וסופו ליהגב
 (רשב"ם ב"ב צ"ב). דהא
 לא שמיז ולא קבלו עליו.
 או מוכתב למלכות.
 שמתחייב מיתה. למלך
 (קדושין י"א).

קוביוסטוס. גונב נפשות: הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. וזכריתא
 היא ז"ב צ"ב צהמוכר פירות המוכר עבד לחצירו ונמלא גנב או
 קוביוסטוס הגיעו סתמין גנבים הן: **לסטים מוזיין.** אין דרכו בכך:
מוכתב למלכות. חטא למלכות עד שזוה לגזור עליו שיהרגו כל

מואלו: **קלא איש להו.** וסבר וקציל:
קבל מסר והלך. קציל עליו בעל את
 המומין לסימפון ליכא למיחש לשמא
 תשקה לאחיה ולאחותה איכא למיחש:
מסר. האב לשלוחי הבעל או שהלכו
 שלוחי האב עם שלוחי הבעל ליכא
 למיחש שמא תשקה לאחיה ולאחותה
 דהא ליתנהו גבה ^(א) ואיכא למיחש
 לסימפון: בת כהן בקיאה היא
 בשמירת תרומה ולמוכרה צימי
 טומאתה. בת ישראל אינה בקיאה
 בכך: **בארוסה.** ובת כהן דהואיל
 והיא צביה אציה טרח אציה למכור
 תרומה בחולין ליימי טומאה לפי שהוא
 רגיל בכך: **אבל נשואה.** שנותן לה
 בעלה מזונות צביהה כגון משרה
 אשתו על ידי שליש דתנן צמתניתין
 (לקמן דף ק"ד): **מחאה חולין.** לפי
 שכל כבודה בת מלך פנימה ^(א) ואציה
 ואחיה אינן אלאה שיתעסקו בצרכיה:
רבי יהודה אומר נותנין לה הכל
תרומה כו'. בין רבי יהודה לרבי
 טרפון איכא דאילו ר' טרפון סבר
 נותנין לה תרומה כדי מוונותיה ואע"פ
 שאם צריכה לחולין וצאה למכור
 תרומה אין דמי תרומה מניעין ליקח
 בהן חולין שהרי יקרים הם מן התרומה
 שהכל קופצים עליהן ולרבי יהודה
 נותנין לה תרומה כשעור שאם צאת
 ליקח מחאה חולין לא תפחות מן דמי
 מחאת חולין אבל טורח מכירה מוטל
 עליה למכור לתת תחת חולין: **נותנין**
לה תרומה כפליס בחולין. קסבר
 לא מטרקין לה למוכרה בשויה אלא
 ונתן לה תרומה הרבה כדי שתמנה
 צול ותמלא לוקחין הרבה: איכא
 צינייהו טייהא. בין רבי יהודה לבין
 שמשון: והוא קנין אחיו הוא. וכי

קוביוסטוס. פירש בקונטרס גונב נפשות ולא משמע הכי
 צפרק קמא דככרות (דף ה. טס) ^(א) דקא אמר ליה
 קיסר לבין גמליאל משה רבכם גנב היה או קוביוסטוס היה או
 שאינו זקי צחצחות היה והתם אמנון קאי דאשיליה ראשונה
 דצכללן של לויס אתה מואל כו' כבר

^(ב) קוביוסטוס הגיעו מאי איכא לסטים מוזיין
 או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו מכדי
 בין למר ובין למר לא אכלה מאי בינייהו
 איכא בינייהו קבל ^(ג) מסר והלך: רבי טרפון
 אומר נותנין לה הכל תרומה וכו': אמר אביי
 מחלוקת בבת כהן לכהן אבל בבת ישראל
 לכהן דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה
 ואמר אביי מחלוקת בארוסה אבל בנשואה
 דברי הכל מחצה חולין ומחצה תרומה תניא
 נמי הכי ^(ד) רבי טרפון אומר נותנין לה הכל
 תרומה ר"ע אומר ^(ה) מחצה חולין ומחצה
 תרומה במה דברים אמורים בבת כהן לכהן
 אבל בת ישראל לכהן דברי הכל מחצה
 חולין ומחצה תרומה במה דברים אמורים
 בארוסה אבל בנשואה דברי הכל מחצה
 חולין ומחצה תרומה רבי יהודה בן בתריא
 אומר נותנין לה שתי ידות של תרומה ואחת
 של חולין רבי יהודה אומר נותן לה הכל
 תרומה והיא מוכרת ולוקחת בדמים חולין
 רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום
 שהוכרה תרומה נותנין לה כפלים בחולין
 מאי בינייהו איכא בינייהו טייהא: היבם
 אינו מאכיל בתרומה: מאי טעמא ^(ז) קנין
 כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחי הוא:
 עשתה ששה חדשים בפני הבעל: השתא
 בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא
^(ח) זו ואין צריך לומר זו קתני: זו משנה
 ראשונה כו': מאי טעמא אמר עולא ואיתמא
 רב שמואל בר יהודה משום סימפון
 בשלמא לעולא קמייחא שמא ימוגו לה
 כום בבית אביה ובתרייהא משום סימפון
 אלא

(ז"ב דף ק"ד): דפרקי ^(א) [שם הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו
 וש"מ דאולינן צתר רובא ומאי פריך דלמא] המוניא מחצירו עליו
 הראיה אלמא מיירי שהלוקח מוחזק: ^(ב) **ואפ"ל** בורן בפני הבעל
 חוין בימים אחד אינה אוכלת. פירש בקונטרס דהוא הדין אפילו כולם
 בפני הבעל לא אכלה משמת דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן
 בפני הבעל הוה אכלה מיהא בחייו ולר"מ נראה דהך דרשא דדריש
 בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דאחי הוא אסמכתא
 בעלמא הוא דמדאורייתא מיכל אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה
 בחיי הבעל אוכלת נמי בזיקת היבם מדקתני ואפ"י כולם בפני הבעל
 חוץ מיום אחד משמע הא כולן בפני הבעל אוכלת ועוד דתנן צפרקין
 כסדר משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו בעליהן אוכלות

משלו ואוכלות בתרומה משמע כשמתו בעליהן שהיבם מאכילין בלא ציאה דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא נשאו דאי אחר ציאה פשיטא דאשתו
 גמורה היא ועוד מציא ראייה מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבותינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה
 עד שתיבעל והיינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה בחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה דהא כיון דלא
 הגיע זמן בחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במוונותיה אלא א"כ עמד דבין זכרה כדלמרינן בהחולין (יצמות דף מה): ולא מייחד לה דוכתא
 וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבם לכך לא תקנו לה מזונות מיבם כמו שתקנו מזונות בהגעת זמן דבעל
 אבל כשאכלה בחיי הבעל תו ליכא למיחש לסימפון ולשמא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צביה אציה מסתמא
 אוכלת שם ככל שעה ואינה זזה ממוקומה וא"ת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל
 הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה צדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי ציבמה משום דמיחלפא בה
 ששתייהן זמן כניסתן לאלתר אבל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דיבם הא דקאמר ציבמות צפרק אלמנה (דף ק"ד) וטס) גזי הא דתנן היבם
 פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסיל לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה כדקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר
 דושבה אל בית אביה אחא למיפסל בת כהן לישראל למידק הא מעיקרא לא אכלה כדאמר התם (דף סה.) א"כ לא אייתר לשומר:
 יבם אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אלא זאת שזוקקה ליבם שבה שהרי חשונה כאלו קנייה לו:
השתא בפני הבעל אמרת לא בפני היבם מיבעיא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מיבעיא שעה חדשים בפני הבעל ושעה בפני
 היבם דלא אכלה אלא אפילו כולם בפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח צירושלמי דמפרש כולה ממתניתין [בלא] זו אף זו:

מאי